

Zaira Samharadze**Drumul**

Bucăți de timp
 S-au adunat demult
 Împrăștiate
 Prin ani grăbiți,
 Ani înceți,
 Veseli și trști.
 Pe când eu,
 Pierdută printre oameni,
 Pe drumuri, în orașe,
 M-am regăsit în fotoliu
 Cu aceeași durere.
 Și ce dacă umerii mi s-au gârbovit ?
 Eu vin spre voi,
 Vă strâng în brațe
 Și rămân în sertarul uitării...

Zbor

Voi striga destinului:
 „Du-mă departe !
 Aproape de cer
 Văzduhul întreg să respir !
 Să vină fluierul,
 Nemurirea să cânte !”
 Prin mine,
 Dorul să devină o floare.
 Frunzele cuvintelor
 Să zboare...

Îngerul păzitor

Pământul meu
 Ca mama,
 Unul e.

Și îngerul de pază e tot unul.

Noaptea o lună are.
 Mă plimb în fața casei
 Și aud de departe
 Muzică de gramfon.

Muzica sufletului meu
 Dintâi.

Încerc să comunic
 Cu îngerul păzitor
 Să mă ajute,
 Să-mi dea acel ton
 În iubire,
 Frumusețe,
 Tristețe.
 Dar îngerul n-a mai venit de ieri...
 Sub ani sunt prizonieră...

Încotro?

Cu dorința de-a merge
 Spre necunoscut
 Caut în suflet
 Timpul pierdut.

Aflu freziile înflorite,
 Copacii legănându-se,
 De fapt veșnicia.
 Urc și cobor.

Vântul mă plimbă
 Pe un țărm numai de mine știut.
 Zăresc o poiană cu elefanți.
 Mă apropii:
 Sunt palmieri.

Emoțiile cresc,
 Foșnesc,
 Pământul se mișcă în trup.
 Se leagănă și palmierii...

Vântul puternic
 Mă alungă spre mare.
 Drumul meu e deschis.
 Încotro ?

La o cafea

Amintire din Grecia

Aprinsă ca flacăra
 Vedeam marea prin liniște.
 Jefuia cineva
 Aerul din jurul meu.
 Doream să păstrez cu mine totul,
 Să iau în brațe văile,
 Să deschid florile,
 Să dau tonul
 Dansului pe vapor:
 El își trimitea înainte zâmbetul
 Sigur era favoritul femeilor.
 Ea, ca un fluture maroniu,
 Rezista eroic.
 Căpitanul vasului
 Atingea puntea ca un tigru obosit.
 Dansau încă și încă o dată.
 Și nu departe de noi
 Băteau clopotele Athosului.
 Simțeam secretul ascuns de secole
 Pe crestatele maluri.
 Am băut o cafea
 Și tăcerea ei era dulce-amară.
 Azi, lângă tulpina unui măslin,
 Am regăsit zâmbetul meu de atunci.

Lacrimă

A căzut roua pe petalele trandafirului
 Roșu – aprins.
 Fericită în mireasma ei,
 Se răsfață vibrând
 În razele soarelui abia ivit.
 Târziu, trandafirul
 s-a deschis spre lumină.
 Stropul de rouă aprins
 A luat forma lacrimii,
 Alungindu-se până când
 A dispărut ca un fir de lumină.

Eu cântam la harpă

Eram la operă, fugeam pe scări,
 Părea că oamenii nu pășesc, ci înoată,
 Fețe pudrate, ochii scânteind jar.
 Fântâni strălucitoare se revărsau,
 Voci profunde căutau o cărare pierdută.
 M-am descoperit în lumină
 Căutând sunetele care s-au stins,
 Melodia care unea cerul cu pământul.
 Cântam la harpă
 Și am rămas până azi cu ea în mână.

În somn am pierdut...

În somn am pierdut o tonă de flori.
 Eram frumoși pe atunci,
 Chiar dacă tu nu aveai habar
 Când e ziua mea de naștere,
 Eram frumoși și atunci când eu
 Nu știam ziua ta de naștere.
 Pentru că nu știam că totul se îngroapă
 Sub frunze.
 O, dar ce frumoși eram când tu erai soarele,
 Iar eu eram lumina...

